

PSFU 2020

Nela Chovancová, 10 rokov

1. kateg. – próza

Medvedí cesnak mám radšej ako medveďa

Práve dnes je ten deň, pomyslela som si, keď som sa zobudila a od radosti vyskočila z postele. A zobudila som aj svoju sestru Lili, ktorá rozospatá zamrmlala: „Čo si sa zbláznila, veď je ešte len šesť hodín.“ A otočila sa na druhý bok. Tak som išla omrknúť rodičov, ale nepochodila som ani u nich. Tak som pekne počkala s knihou v ruke, kým sa všetci nezobudili. Keď už konečne boli hore, opýtali sa, prečo som tak vyvádzala. „Čo si nepamätáte? Včera ste povedali, že dnes poobede pôjdeme do lesa zbierať medvedí cesnak. A vyvádzam tak preto, lebo sa už neviem dočkať, veď pre coronu sme už tri týždne neboli ďalej ako na našom dvore.“ Lili sa našťastie rozepamätala a začala sa tešiť so mnou. A pridala sa k nám aj náš brat Janík, aj keď si myslím, že on ani len netušil príčinu našej radosti. Celé doobedie som bola ako na ihlách, ani na učenie som sa nemohla poriadne sústrediť. Obed som zjedla prvá, vlastne skôr som ho do seba nahádzala, a hundrala na ostatných, či si nemôžu pohnúť. Potom ešte poupratovať, umyť riad, prichystať košíky, nezabudnúť rúška, ak by sme stretli po ceste iných ľudí...

Konečne sme nasadli do auta a vyrazili. Dorazili sme na miesto, kde sme zaparkovali a čakala nás dlhá prechádzka k lesíku. Rúška sa nám zišli, pretože sme zistili, že nielen v našej rodine je medvedí cesnak obľúbený. Preto sme sa vybrali iným smerom, ďalej od ľudí. Po dlhej chvíli objavil ocko naľavo chodníček a povedal: „Pôjdeme tade, určite v tomto malom lesíku medvedí cesnak nájdeme.“ A ešte dodal: „Určite nehrozí, že sa tu stratíme, veď to tu poznám ako svoju vlastnú dľaň.“ Povedal to asi preto, lebo videl, že naňho divne zazeráme. Ako sa neskôr ukázalo, lesík nebol až taký malý, ako ocko povedal, práveže bol dosť veľký na to, aby sme sa v ňom stratili.

Medvedí cesnak sme našli hneď. Natrhali sme dva plné košíky, potešili sa krásou našej prírody, urobili pár selfie a rozhodli sa, že pomaly pôjdeme späť. Išli sme a išli, myslela som si, že už sme mali dávno vidieť zákrutu, ktorá viedla k nášmu autu. Mamka stále hundrala, že prečo sa ona len na to dala nahovoriť, súrodenci pobehovali a neprekážalo im, že majú blato pomaly až za ušami, keď tu zrazu ocko priznal: „Zablúdili sme. Už som vám to chcel povedať skôr, ale až teraz som nabral odvahu.“ Hneď ako to dopovedal, začuli sme šuchotanie lístia v blízkom kríku. Lili s Janíkom vykriekli: „Mamííí, tatííí, my sa bojíme!“ Musím priznať, že ani mne nebolo všetko jedno, aj ja som sa trochu bála, dokonca aj ocko – hrdina sa tváril všelijako. Zrazu všetci zahučali: „Pomóóóoc!“ a rozutekali sa. Ale ja som si povedala: „Zostanem a pozriem sa, čo z toho kríka vylezie.“ Obzrela som sa, počkala... Spoza kríka, šuchotajúc po listoch, vyšla malá salamandra, za ňou ďalšia a ďalšia... „Asi tiež rodinka na prechádzke,“ pomyslela som si. Rozbehla som sa za tou mojou a nechala ich v tom, že za kríkom bol ukrytý napríklad medveď. Utekali sme, utekali, liezli po strmých kopcoch, až sa zrazu pred nami objavila cesta, ktorú sme hľadali. Všetci sme si vydýchli a trielili rovno k autu.

Bolo to ťažké, neprezradiť počas cesty domov moje malé tajomstvo, ale vydržala som. Keď som doma všetkým povedala, že veľký medveď bola v skutočnosti iba malá salamandra, schuti sme sa spolu zasmiali a sľúbili si, že už čoskoro pôjdeme užiť si ďalšie dobrodružstvo.